

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

DE || LIBERTATE || CHRISTIANA ||

Lensaeus, Johannes

Antverpiae, 1590

Capvt X. Eos qui voueant, nullo se fraudare bono, sed magno ditare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46059](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46059)

quit, illorum sunt qui nullam vouerūt continentiam Deo. Cæterùm quisquis seipsum castrauerit propter regnum cælorum, & in corde suo continentiam Deo vouerit, non solùm, si mortifero fornicationis crimine maculetur, verùm etiam, si aut vir uxorem accipere, aut mulier nubere voluerit, secūdum Apostoli sententiam, damnationem habebit, quia primam fidem irritam fecit. Hæc ille cap. 3. lib. De fide ad Petrum, Diui quoque Bernardi perspicua est hac in parte doctrina, in eo libello quem scripsit de præcepto & præcepti dispensatione. Quod est in voluntate suscipientis (inquit) non in potestate proponentis, volūtarium meritò dixerim, non necessarium. Attamè hoc ipsum quod dico voluntarium, si quis ex propria voluntate semel admiserit & promiserit, deinceps tenendum: profectò in necessarium sibi ipse conuertit, nec iam liberum habet dimittere, quod antè tamen non suscipere liberum habuit. Ideoque quod ex voluntate suscepit, ex necessitate iam tenendum est: quia omnino necesse est eum reddere vota, quæ distinxerunt labia sua. Cæterùm, Felix, vt quidam sanctorum ait, necessitas, quæ ad meliora compellit. Hæc Bernardus.

CAPVT X.

*Eos qui voueant, nullo se fraudare bono,
sed magno ditare.*

AT magno, inquiunt, bono se fraudat, qui sibi diuinitus concessam adimit libertatem? Iure quidem ac meritò quererentur, si esset aditus ad meliora præclusus: aut si quod accerferetur hoc pacto detrimentum profectus salutaris. Sed quid pati potest in bono opere detrimèti, qui summam perfectionis elegit? aut ad quæ meliora sibi præclusit aditum, qui optima probetur amplexus? Et cum in eo sita sit bonitas

& præstantia operis salutaris, vt diuinis præceptis aut consiliis acquiescatur: quodnam hic sibi iniecit boni impedimentum, qui vt plenius multo & accuratius præceptis obediret, Dominica etiam consilia implenda suscepit? si autem iam pericula spectes seculi, à quibus se cæteris longius remouit, si vincula cupiditatum & mundi vanitates varias consideres, quibus aut se implicatum exemit, aut implicandum subtrahit, quod non potius lucrum esse putandum est, sic amissæ libertatis? Denique non hoc amittimus quod Domino damus, sed felicius multo illi oblatum reseruamus: sicut

*In Epistola ad
Demostrianum.*

Hieronymus virgini loquitur: Ex eo tempore quo virginitati perpetuæ consecrata es, tua non tua sunt: inuere tua, quia Christi esse cœperunt. Cùm igitur suam quisque libertatem, quam tolet habere charissimam, offert Deo suo, totum que se illi tradit, vt eius cultui vacet: quodnam illi potest ab homine Christiano minus aliud exhiberi gratius? Idcirco Basilius (quod antè citauimus) vt difficillimam, ita & præstantissimam docet esse virtutem, proprium arbitrium negare, atque ex libero semet seruum facere. Nec verò licere in seculo, & secundum seculum viuere si velis, id quod voti religione amittitur, ad libertatem pertinet Christianam: quandoquidem seculo adhuc propinquior est, cui illud licet, quàm is cui iam non licet. Nec gratulanda libertas est, inquit Augustinus, qua fit vt non debeat, quod cum lucro redditur. Hęc autem nostra est in Christo libertas, quæ nos abducit ab hoc seculo nequam, blandisque voluptatibus mundi: quæ, dùm queruntur, fatigant; dùm percipiuntur, infatuant; dùm amittuntur, excruciant. Ideoque tum erit maxima in regno Dei libertas, cùm ad seculum reuerti non solum non licebit, sed nec omnino fieri id poterit.

Epist. 45.

CAPIT

CAPVT XI.

*Nihil periculi inesse votis, propter quod debeat vouentium
accusari temeritas.*

ALVNTERIAM nonnulli, periculi plenum esse, nos
rem tantam vouere Deo, seu polliceri facturos.
quod autem cum salutis periculo fiat, nulla præsertim
urgente causa, id fieri imprudenter. quod verò impru-
denter & inconsideratè geratur, neminem id quidem,
nisi fatuum & imprudentem, laudandum existimare,
sed vituperandam prorsus; atque ad eò hic locum esse
veteri sententiæ: In malis promissis rescindi fidem.
Quo loco hoc primùm animaduertendum est, illos
ab ita veteri sententiæ: quæ de his tantum modo pro-
missis intelligenda est, quibus mali quippiam pro-
mittitur. quale fuit in Actis illorum votum, qui se vo-
uerant nihil gustaturos, donec interemissent Paulum. *Act. 23.*
Tale autem promissum suapte natura nullum est, nec
vim habet obligandi: cum ad malefaciendum nemo
teneri queat obstrictus. Quocirca eiusmodi quippiam
quisquis promisit, vt peccauit promittendo, ita procul
dubio grauiter peccat implendo. Hoc in genere pleri-
que Iephte vorum ponendum putant, quo eum qui *Judic. 11.*
primus è familia victori sibi domum reuertenti oc-
currisset, pollicitus est Domino se immolaturum. Sed
non improbabilem arbitror eorum sententiam, qui
illum vouisse censent hoc omnino, quod implere li-
cuerit. Primùm, quia scriptum est, Spiritum Domini
super illum irruisse, ac tum vouisse. Deinde, quia cum
filia, quæ prima obuiam venerat, luxisset per montana
virginitatem suam, ad patrem suum reuersa est: qui
fecit ei sicut vouerat. Et quid illud? Quæ, inquit, igno-
rabat virum. In eo igitur Iephte votum declarari vi-
detur impletum esse, quòd filia virum ignorauerit, ab
omni coniugio per totius vitæ spatium aliena. Quod